

ಅಮೃತಮಯ ವರ್ಷಗಳು!

ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಹೇಗೆಲ್ಲಾ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎಂದು ಎಷ್ಟೇ ಕಿವಿಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದರೂ, ಸ್ವಯಂ ನಿರ್ಧಾರಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡರೂ, ದುಡಿಮೆಯ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳೊಡನೆ ನಾವು ಅಂದುಕೊಂಡಂತೆ ಹಿತವಾಗಿ ಸಮಯ ಕಳೆಯುವುದು ಅನೇಕ ಪೋಷಕರಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. 'ಮಕ್ಕಳೊಡನೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ಮಾತನಾಡಬೇಕಿತ್ತು' ಎಂದು ಅನಿಸುವಾಗಲೇ ವೃತ್ತಿಯ ಕರೆಗೆ ಓಗೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಎಷ್ಟೋ ಅನಿವಾರ್ಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸುತ್ತಾ ಮಗುವಿನಿಂದ ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ದೂರ ಹೋಗಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಪ್ರಮುಖ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಆಡಬೇಕಾದ ಮಾತುಗಳು ಗಂಟಲಲ್ಲೇ ಉಳಿದುಬಿಡುತ್ತವೆ. ಮಕ್ಕಳು ಮಾತ್ರ ತಮ್ಮ ಪಾಡಿಗೆ ದೊಡ್ಡವರಾಗಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ.

ನಮ್ಮ ಜೀವನ ಎಷ್ಟೇ ಒತ್ತಡದಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದರೂ ಮಕ್ಕಳೊಡನೆ ಮಾತನಾಡಲು ಸಮಯ ಹೊಂದಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎಂಬ ಪ್ರಬಲವಾದ ತುಡಿತವೇ ಪೋಷಕರನ್ನು ಮಕ್ಕಳ ಹತ್ತಿರ ಕರೆದುತರುತ್ತದೆ. ಆ ತುಡಿತವನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಂಡು ಮುಂದುವರಿಯುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂಬ ಬಗ್ಗೆ ಪೇರೆಂಟಿಂಗ್ ಕ್ಷೇತ್ರದ ತಜ್ಞರು ಅನೇಕ ಸಲಹೆ ಸೂಚನೆಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ.

ಆರು ವರ್ಷ ತುಂಬುವವರೆಗೂ ಮಕ್ಕಳೊಡನೆ ಪೋಷಕರು ಹೆಚ್ಚು ಸಮಯ ಕಳೆಯುವುದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯ. ಆ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳೂ ಪೋಷಕರನ್ನೇ ಹೆಚ್ಚು ಅವಲಂಬಿಸಿರುತ್ತಾರೆ. ಹೆಚ್ಚು ಮಾತನಾಡುವುದು, ಕಾಳಜಿ ಮಾಡುವುದು ಮತ್ತು ಆಟವಾಡುವುದರಿಂದ ಮಗು ದಿನೇ ದಿನೇ ಇನ್ನಷ್ಟು ಚುರುಕಾಗಿ ಬೆಳೆಯುವುದು. ಇದೇ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಅವರಿಗಾಗುವ ಅನುಭವಗಳು ಮುಂದಿನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ನಿರ್ಧಾರಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ನೆರವಾಗುತ್ತವೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಕೂಡಲೇ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಶಾಲೆಗೆ ಸೇರಿಸುವ ತಕ್ಷಣದ ಧೈಯವೊಂದನ್ನು ಮಾತ್ರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳದೇ 'ಇಂದು ಅವರೊಡನೆ ನಾವಾಡುವ ಮಾತು ಮುಂದೆ ಅವರ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ದೃಢವಾದ ಪರಿಣಾಮ ಬೀರುತ್ತದೆ' ಎಂಬ ಅರಿವಿನೊಂದಿಗೆ ಅವರೊಡನೆ ಮಾತುಕತೆಯಾಡಬೇಕು.

ದೈನಂದಿನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೇ ಒತ್ತಡವಿರಲಿ, ಸ್ನಾನಕ್ಕೆ, ವೈಯಕ್ತಿಕ ಸ್ವಚ್ಛತೆಗೆ, ಆಹಾರ ತಯಾರಿಸಲು, ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಉಣಿಸಲು ನಾವು ಸಮಯವನ್ನು ಹೊಂದಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲವೇ? ಹಾಗೆಯೇ, ಅವರೊಡನೆ ಒಂದಿಷ್ಟು ತಮಾಷೆಯಾಗಿ ಮಾತನಾಡಲು ಅದೇ ಸಮಯವನ್ನು ಏಕೆ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಬಾರದು?

ಅನ್ನದ ಬಟ್ಟಲು ಟೇಬಲ್ ಮೇಲೆ ಇರಿಸಿಕೊಂಡು,

ಮಕ್ಕಳೊಡನೆ ಆಡುವ ಮಾತು ಅವರ ನಾಳೆಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನೂ ಹೊಂದಿರುತ್ತದೆ.

■ ಸ್ವಯಂಪ್ರಭಾ

ಟೇಬಲ್ ಮೇಲೆಯೇ ಕುಳಿರಿಸಿಕೊಂಡು, ಅಪ್ಪ ಒಂದೊಂದೇ ತುತ್ತು ಮಾಡಿ ಉಣಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಬಾಲ್ಯದ ನೆನಪುಗಳು ಎಷ್ಟೋ ಮಂದಿ ಪೋಷಕರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹಸಿರಾಗಿರಬಹುದು. ಪ್ರತಿ ತುತ್ತಿಗೂ ಸಂಬಂಧಿಕರ ಹೆಸರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಇದು ಅಜ್ಜಿಯ ತುತ್ತು, ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನ ತುತ್ತು, ದೊಡ್ಡಪ್ಪನ ತುತ್ತು ಹೀಗೆ.

ಅಪ್ಪನ ಬೆನ್ನ ಮೇಲೆ ಕುದುರೆ ಸವಾರಿ ಮಾಡಿದ ನೆನಪುಗಳು, ಅಮ್ಮನೊಡನೆ ಕಣ್ಣಾಮುಚ್ಚಾಲೆಯಾಡುತ್ತಾ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿಸಿಕೊಂಡ ನೆನಪುಗಳೂ ನಮ್ಮ ನೆನಪಿನಬುತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಇರಬಹುದು. ಆ ನೆನಪುಗಳನ್ನು ನೆವರಿಸುತ್ತ, ಮಕ್ಕಳೊಡನೆ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುವ ಸಮಯವನ್ನು ಇನ್ನಷ್ಟು ಮೌಲ್ಯಯುತವಾಗಿ ಖುಷಿಯಾಗಿ ಕಳೆಯುವ ದಾರಿಯನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ: ಮಗುವಿಗೆ ಎಣ್ಣೆ ಹಚ್ಚುವಾಗ, ಮಗುವಿನ ಹೆಸರು ಹೇಳಿ ಪ್ರಾಸ ಪದ್ಯಗಳನ್ನು ಹಾಡುತ್ತ ಎಣ್ಣೆ ತಿಕ್ಕುತ್ತಿದ್ದರು ಹಿರಿಯರು. ಅದು ಪರೋಕ್ಷವಾಗಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ದೇಹದ ಅಂಗಾಂಗದ ಹೆಸರನ್ನು ಪರಿಚಯಿಸುವ ಪಾಠವೂ ಆಗಿತ್ತು.

ಬೆಚ್ಚುಬೆಚ್ಚಿನೆಯ ಎಣ್ಣೆ ಪುಟ್ಟುಮರಿಗೆ ಭಾಳಾ ಭಾಳಾ ಇಷ್ಟ ಪುಟ್ಟುಮರಿ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಐದೈದು ಬೆರಳುಗಳು ಚಿಗುರು ಬೆರಳು ಅರಳಿಸಿ ಮುಚ್ಚಿ ಕೆಂಪು ಕೆಂಪು ಅಂಗೈ ಚಂದ ಎರಡೂ ಕೈಗಳ ಜೋಡಿಸಿ ತಟ್ಟಿ ಚಪ್ಪಾಳೆ ಸದ್ದು ಟಾಪ್ ಟಾಪ್ ಟಾಪ್

ಹೀಗೆ ಮಗುವಿನೊಡನೆ ಹಾಡಿನ ಮೂಲಕವೇ ಮಾತನಾಡುತ್ತ ಸಾಗಬಹುದು.

ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ಸು ಪಡೆಯಬೇಕು, ಖುಷಿಯಾಗಿ ಒಳ್ಳೆಯ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಜೀವನ ನಡೆಸಬೇಕು ಎಂದು ಪೋಷಕರು ಸದಾ ಬಯಸುವುದು ಸಹಜ. ಅವರು ಆರೋಗ್ಯವಾಗಿ, ಬುದ್ಧಿವಂತರಾಗಿರಲಿ, ಸಂವೇದನೆಗಳಿಗೆ ಸದಾ ಸ್ಪಂದಿಸುವ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನವರಾಗಿರಲಿ ಎಂಬ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರತಿ ಚಟುವಟಿಕೆಯನ್ನೂ ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಾರೆ. ಪೋಷಕರು ಮಗುವನ್ನು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ದುಡಿಮೆಗೆ ತೆರಳುತ್ತಾರೆ ಎಂದರೆ, ಅದರ ಹಿಂದೆಯೂ 'ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಒಳಿತಾಗಲಿ' ಎಂಬ ಆಶಯವೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ತಾವು ದುಡಿದು ತಂದ ಸಂಪನ್ಮೂಲವನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡು ಮಕ್ಕಳು ಡಾಕ್ಟರೋ ಎಂಜಿನಿಯರೋ ಶಿಕ್ಷಕರೋ ಅಥವಾ ಕಲಾವಿದರೋ ಆಗುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ಕನಸು ಕಾಣುತ್ತಾರೆ. ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳೊಡನೆ ಮಾತನಾಡುವಾಗ ಇಂತಹ ಕನಸುಗಳನ್ನು ಅವರೊಡನೆ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಅದು ಮಕ್ಕಳ ಮನದಲ್ಲಿ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯ ಧೋರಣೆಯೊಂದನ್ನು ಬಿತ್ತಲು ಸಹಾಯಕವಾಗುತ್ತದೆ. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ನಾಳೆ ಅವರು ಏನಾಗುತ್ತಾರೋ ಅದು ಅವರ 'ಇಂದಿನ ಜೀವನ'ವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿರುತ್ತದೆ.

ಮನೆಯೊಳಗೆ ಇರುವ ದೊಡ್ಡವರು ಮತ್ತು ಮನೆಯ, ಮನೆ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನ ಪರಿಸರವೇ ಪುಟಾಣಿ ಮಕ್ಕಳ ಪಾಲಿಗೆ ಪಾಠಶಾಲೆ. ಅದು ಬರೀ ಅಕ್ಷರ ಕಲಿಕೆಯ ಪಾಠಶಾಲೆಯಲ್ಲ. ಅವರ ಇಡೀ ಬದುಕಿನ ಪಾಠಶಾಲೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅದು ಶಾಲೆಯ ಕ್ಲಾಸ್ ರೂಮ್‌ನಷ್ಟೇ ಮಹತ್ವದ್ದು. ಈ ಪರಿಸರ ಹಾಗೂ ಮನೆಯೊಳಗಿನ ಜನರು ಇದೇ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯೊಂದಿಗೆ ಮಗುವಿನೊಡನೆ ಮಾತನಾಡಬೇಕು.

ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ: feedback@sudha.co.in